

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2013/1.
április

Nem vér és
test ellen

A keresztény
fegyverzet

Sátán háborúja
ellenünk

A hit harca

Nem vér és test ellen

Vlad Ardeias igehirdetése nyomán – 1. rész

Megtorpanás

Az elmúlt években többször is tanultunk már a hit nemes harcáról, és az Úr minden egyes alkalommal újabb és újabb világosságot tárt elénk. Mindez nagy hatással volt személyes keresztény életünkre, és összejöveleinken sok tapasztalatot oszthattunk meg. Nyilvánvaló, hogy ezek nem valósulhattak volna meg, ha az Úr nem segíti hitünk növekedését.

Az elmúlt évben azonban nyugtalanítani kezdett valami. Ahogy végiggondoltam saját életemet, és beszéltem másokkal is, azt vettem észre, hogy megrekedtünk tapasztalatunkban. Az Úr mind ezidáig vezetett bennünket, az elmúlt kb. egy évben mégis úgy tűnt, csak körbe-körbe járunk, és nem tudunk előbbre jutni. Elgondolkodtam, vajon mi lehet a probléma?

Tudjuk, hogy az Úr visszajöveteléig sosem elégedhetünk meg azzal a világossággal, amit eddig elnyertünk: folyamatosan előre kell haladnunk, és a kapott világossággal párhuzamosan tapasztalatunknak is növekednie kell. Ha azt vesszük észre, hogy megtorpanunk keresztény életünkben, akkor fel kell tennünk a megfelelő kérdéseket. Én is ezt tettem, és Isten – jó Atya lévén – válaszolt. Magam is meglepődtem azon, milyen újszerűnek tűnt, amit a Bibliában olvastam. Pedig korábban is sokszor elolvastam már ezeket az igéket, de valahogy elsiklottam felettük.

A Hajnalcsillag
időszakosan megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@filadelfia.hu

Internet cím:

hajnalcsillag.filadelfia.hu

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

Növekvő világosság

Hol tartunk most? Évekkel ezelőtt megismertük az igazságot Isten személyéről és az egyházzal. Ezután a hit általi megigazulás üzenete és a két Ádámról szóló tanítás hozott még nagyobb világosságot. Mindaz, amit megértettünk, arra mutatott rá, hogy nekünk, embereknek, nem az a legfőbb problémánk, amit teszünk, hanem amik vagyunk. Korábban mindig a külsődleges viselkedésünket próbáltuk csiszolni: „Jól van, akkor mostantól megtartom a szombatot... Oké, akkor holnaptól nem fogok haragra gerjedni... Rendben, akkor ezután nem fogok ilyen ostoba zenét hallgatni...” De – mint tapasztaltuk is – ez nem működött, a probléma továbbra is megmaradt.

Végül a két Ádám tanítása segített megértenünk, valójában milyen egyszerű a megoldás. Ha almát akarsz szüretelni, ültess almafát! A gyökérrel kell kezdeni, nem a gyümölcssel. Ha folyton csak azon erőlködöm, hogy a rossz gyümölcsöket leszaggatva a fáról, helyükre jó gyümölcsöket kötözzek – ez nem működik. A fának a gyökere a lényeg: ha a gyökér jó, akkor a gyümölcs is jó lesz.

Megértettük, hogy valójában egy új életre van szükségünk. A régi, ádami élet, amit szüleinktől örököltünk, egy Istentől elszakadt, teljességgel önző élet, és ezért semmi jó nem fakadhat belőle. Éppen ezért egy teljesen új életre van szükségünk – de nem csupán elméletileg, valahol a mennyben, egy könyvbejegyzésként. Az új élet nem arról szól, hogy Isten kitorol a könyvből pár sort, aztán valami újat ír helyére. Ez egy **valódi, belső változás**, ami ténylegesen megtörténik bennünk.

Ez az újjászületés, amiről Jézus is beszélt. Ez a gondolat már önmagában is lenyűgöző. Milyen lehet – szó szerint – újra megszületni egy másik apától, és így egy másik életet kapni? Ez bonyolultnak hangzik, sőt, korlátolt elménkkel el sem tudjuk igazán képzelni. Jézus azonban leegyszerűsíti számunkra a dolgot. Csak azt kéri, higgyünk, és Ő majd elvégzi. Ő pontosan tudja, hogy mi képtelenek vagyunk felfogni ezeket a lelki dolgokat. Ezért teszi ilyen egyszerűvé az Ige: megérted, elhiszed, kéred, és megkapod.

Újjászületés után

Mi történik, amikor megkapod ezt az új életet? Egy mélységes változás megy végbe egész lényedben. Egyszer csak elkezded szeretni azokat a dolgokat, amiket a régi életedben nem szerettél, ami nem volt fontos, nem volt vonzó. Ugyanakkor pedig azt is kezded érezni, hogy visszataszítónak válnak olyan dolgok, amiket korábban annyira szerettél, hogy talán meghalni is képes lettél volna értük. A szemeid már máshova tekintenek, mint a múltban. Az elméd másik irányt vesz, más dolgokat kezd kutatni. És a legmegdöbbentőbb, hogy ehhez nem kell különösebben erőfeszítést tenned, szinte magától jön. Miért? Mert gyökeres változás történt a természetedben. És ha a gyökér megváltozik, egyszerre a gyümölcsök is mások lesznek. Ez egy lenyűgöző, csodálatos, isteni munka! A kérdés, hogy mi jön ezután?

Amikor megkaptuk ezt az isteni ajándékot, nagy várakozásaink voltak. De többen azt tapasztaltuk, hogy az élet lassacskán kezd visszatérni a régi kerékvágásba. Szeretnénk előre lépni a tapasztalatban, de valami akadályoz. Úgy tűnik, mintha valami még mindig ott lenne az útban, ami megakadályozza az előrelépést. Tudjátok, miről beszélek? Ti is tapasztaltátok ezt az őrlődést? Szeretnél többet, de valami utadat állja, és megakadályoz a gazdagabb tapasztalat elérésében. Olyan ez, mint amikor el akarsz indulni az autóval, berakod egyesbe, rálépsz a gázra – de az autó meg se moccan! Mi lehet vele? Én menni akarok; eddig minden rendben volt az autóval! Mi akadályozza az autó elindulását? No, nézzük csak meg azt a kéziféket! Akik már vezettetek autót, jártatok már úgy, hogy úgy felejtettétek a kéziféket? Egy pillanatig nem tudod, mi lelte az autót, de aztán hirtelen bekattan, hogy „Ja persze, a kézifék!” Valami akadályozott, hogy előre haladjál. Nos, ezt a valamit kutatjuk most.

Ki az ellenségünk?

Azokból, amiket az elmúlt években tanulmányoztunk, azt értettük meg, hogy a problémánk valójában az, amik vagyunk. Tudniillik az énünk a legnagyobb ellenségünk, ez ellen kell tusakodnunk, és lényegében ez a

küzdelem a hit harca. Ezt tanultuk, igaz? Én legalábbis ezt tanultam, és mindeddig arról prédikáltam, hogy ezen a területen kell a hit harcát megvívni.

Tény, hogy egy keresztény reggeltől estig folyamatosan háborúban van. De tudjátok, az egyik legszörnyűbb háborús helyzet az, amikor olyan háborúban vagy, amikor azt sem tudod, hogy valójában háborúban vagy. De van egy másik nagyon rossz helyzet is: amikor nem tudod, kicsoda az ellenséged! Ha mondjuk Románia szövetkezne Magyarországgal Németország ellen, de a román meg a magyar szövetséges katonák egyszer csak egymással kezdenének harcolni, akkor bizonyosan elvesztenék a háborút. Ezért fontos tudni, pontosan ki is az ellenség – ki a mi ellenségünk?

Pál apostol választ ad nekünk erre a kérdésre. Mielőtt azonban rátérnénk erre az igére, egy másik kérdést kell tisztáznunk: Amikor Pál a leveleiben a „mi” névmást használja, akkor kire utal? Amikor például azt mondja, hogy *nem cselekedetek, hanem hit által igazulunk meg*, akkor ki ez a „mi”, aki megigazul? Mindenki? Nem, hanem mi, akik hisszük – ez kimondottan a keresztényekre vonatkozik. Amikor Pál ezeket a leveleket írta, akkor ő keresztényként írt keresztényeknek. Tehát amikor a „mi” névmást használja, akkor nem azokra gondol, akik még nem tapasztalták meg az újjászületést. Nem azokra az emberekre gondol, akik a világban vannak, akik még nem ismerik Krisztust, és nem döntöttek Mellette. A „mi” kizárólag keresztényeket jelent – ezt nagyon fontos tisztán látnunk, különben írásai zavarosnak tűnnek számunkra. Mindezt figyelembe véve olvassuk el Efézus 6:12 elejét:

Harc a test ellen

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk...” (Ef 6:12a)

Megállunk itt. Mit mond ez az ige? Nekünk – keresztényeknek – a hit nemes harcában *„nem vér és test ellen van tusakodásunk”*, nem ez ellen

Hajnalcsillag

kell harcolni. Mi a „*test és vér*”? Pál apostol a leveleiben többször is hivatkozik régi, romlott természetünkre ezzel a kifejezéssel (pl. 1Kor 15:50; Zsid 2:14). Ez az ige viszont azt mondja, hogy a keresztényeknek **nem** a „*test és vér*” – nem a régi természet – ellen van tusakodásuk. Micsoda?! De hát eddig azt gondoltam, hogy a természetem ellen kell tusakodnom! Hát nem erről mondja újra és újra a Rómaiakhoz és a Galatabeliekhez írt levél, hogy ennek a természetnek meg kell halnia, és ez ellen kell küzdenünk?! Hogyan mondhatja akkor, hogy nem a természetünk ellen kell tusakodnunk? Olvassunk el néhány igeverset, ami tisztázza ezt a kérdést:

„A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt.” (Gal 5:24)

Mit feszítettek meg? A testet! Nyilván itt nem a fizikai testünkről van szó, hanem a megromlott természetünkről. Azt mondja, hogy akik Krisztushoz tartoznak, azok már megfeszítették ezt a testet, keresztre feszítették régi természetüket. Próbáljuk meg ezt elképzelni! Van egy ellenséged, aki ellen küzdesz, míg egyszer valahogy sikerül odaszögezned őt a keresztre. Ott van tehát az ellenséged a kereszten, te pedig alulról nézed őt. Kell még ezzel tusakodni? Nem, Testvérem, győztél! Ez az ellenség már moccanni sem tud, nem tud támadni, nem tud neked ártani, mert meg van feszítve. Ez a harc be van fejezve. De nézzünk meg egy másik igeverset is a római levélből:

„Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert a ki meghalt, felszabadult a bűn alól.” (Róm 6:6-7)

Mi történt az ó emberrel, az ó természettel? Halott, vége van. Ha elolvassuk Róma 6-ot, azt látjuk, hogy amikor valaki hisz, és újjászületik Krisztus által, akkor meghal a régi természete, és **a küzdelem számára véget ér**. Olvassunk el még egy utolsó igeverset:

„Krisztussal együtt megfeszítetttem. Élek pedig többé nem én,

hanem él bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett engem és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20)

Pál itt azt mondja, a megfeszíttetésem a múltban már megtörtént. Ez a régi tapasztalatom, a jelenbéli folytatás pedig az, hogy él bennem a Krisztus. Ugyanakkor máshol Pál azt is mondja, hogy *naponként meghalok*. Mit jelent ez? Hogy minden reggel, amikor felkelek, az Úr elé járulok, és újra kijelentem: „Uram, a Tiéd vagyok. Ezen az új napon is elfogadlak Téged, mint Üdvözítőmet, mert nem én akarok élni, hanem azt akarom, hogy Te élj bennem.” Mit gondolsz, ha így imádkozol minden reggel, lesz ennek valami eredménye? Van ennek az imának jelentősége? Ha tényleg elhiszed, amit kérsz, akkor ettől más lesz az élet? Hát persze!! Ég és föld a különbség! Így lesz valóság számodra az napi halálod: egész pontosan Krisztus teszi újra halálba az énedet, mert ezt csak Ő tudja elvégezni. Azon a napon Krisztus fog benned élni, és nem lesz problémád az énnel, ez már nem a te ügyed, mert az én meg lett feszítve és meghalt.

A másik harc

Mindezek után azonban még mindig maradt egy harc, amit meg kell harcolni; a keresztényeknek továbbra is minden nap tusakodniuk kell valami ellen. De hát ha az én halott, és Krisztus bennem él, akkor mi a csoda van még, ami problémát jelenthet?! Térjünk csak vissza az első ígénkhez Efézus 6-ban, és olvassuk el most az egészet:

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:12)

Ez egy döbbenetes igevers, és teljesen új megvilágításba helyezi a dolgokat! Isten itt betekintést ad nekünk a láthatatlan világba, ami legalább olyan valóságos, mint ez a világ, amit testi szemeinkkel látunk. Ahogy fentebb már említettem is, az egyik legrémisztőbb csatahelyzet az, amikor

Hajnalcsillag

fogalmunk sincs arról, ki az ellenségünk. Egy ilyen szituációnak tragikus – akár halálos – kimenetele is lehet. Mondok egy példát:

Amikor elkezdődött a második világháború, a németek megszállták Lengyelországot. A lengyelek pár évig szövetségben voltak az oroszokkal, és minél jobban terjeszkedtek a németek kelet felé, a lengyelországi zsidók annál inkább próbáltak keletebbre menekülni. Sokan közülük Oroszországba menekültek, és sokat fizettek az oroszoknak, hogy gondoskodjanak róluk, mert azt gondolták, az oroszok majd barátaik lesznek. Persze az oroszok nem utasították vissza a pénzt – de tudjátok, utána mit csináltak a zsidókkal? Eladták őket a németeknek még több pénzért! Láttam néhány filmet, amiben német és orosz tiszték éppen barátságosan kezet fognak, míg a háttérben lévő zsidó gyerekek szörnyülködve figyelik elárultatásukat. Ha nem tudod, ki az ellenséged, nagyon könnyen prédává válhatsz, sőt, még az életed is veszélybe kerülhet!

No de mi a helyzet velünk? Mi történik, amikor belépünk ebbe az új életbe Krisztussal? Mi van akkor, ha átadtuk életünket Krisztusnak, de még mindig a saját énünk ellen tusakodunk? Gondoljuk csak meg, mit jelent ez valójában! Azt mondom: „Uram, én kiszolgáltatom neked az éneket!” De utána mégis tovább küzdök az énem ellen – ez mit jelent? Valójában ez hitetlenség! Amikor átadod az énedet Krisztusnak, akkor bízol Benne, és elhiszed, hogy Ő majd elintézi és megfeszíti azt. De ha nem hiszed, hogy Ő már megoldotta számodra ezt a problémát, akkor nem tud ténylegesen segíteni neked. Ha nem hit által adjuk halálra az énünket, akkor Krisztus nem tud munkálkodni, és nagy bajba jutunk. Könnyen elveszíthetjük Krisztust, ha nem vagyunk tisztában azzal, ki az ellenségünk.

A Biblia szerint az újjászületett – és aznap halálra adott – **keresztény ember ellensége már nem az én, hanem Sátán és démonai!** Szoktunk erre gondolni? Nekem volt néha ugyan ilyen futó gondolatom, de be kell valljam, úgy igazán nem gondoltam bele – én is tudatlan voltam e téren. Nem vettem komolyan, hogy ezek a lények ugyanolyan valóságosak, mint ahogy én valóságos vagyok. Sőt, a mindennapi életben való tevékenységük is legalább olyan valóságos.

Hogyan kerültünk erre a csataterre?

A Krisztus és Sátán közötti háború – ahogy az a világ teremtése elején elkezdődött – legtöbbször előtt ismeretes, ezért erre most nem térnek ki. Inkább arra szeretnék rávilágítani, ami ebből a küzdelemből személyes életünkben is tapasztalható. Efézus 2-ben azoknak az embereknek az állapotáról beszél Pál, akik még nem fogadták be Krisztust. Bár az alábbi íge keresztényekről szól, életüknek azt a szakaszát idézi fel, amikor még nem születtek újjá:

„Titeket is megelevenített, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; a kik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaróját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is:” (Ef 2:1-3)

Mi tehát az ember természetes állapota, születésétől fogva? Minden emberi lény, aki még nem fogadta el Krisztust személyes Megváltójaként, és nem kapta meg Tőle ezt az új életet – **Sátán jogos tulajdona és prédája**. Ezt mondja ez az ígevers. Sátán munkálkodik minden olyan szívben és szív által, aki még nem fogadta be Krisztust. Kihaszználja még élő, testi természetüket. Gondoskodik róla, hogy az emberek meg legyenek kötözve kívánságaikban – a test kívánságaiban –, és minden igyekezetével tönkre akarja tenni életüket. Ez a világ állapota, és Pál állítása szerint egykor mi is ebben a helyzetben voltunk. Mi is Sátán jogos prédája voltunk, és ő volt a mi urunk. Csakhogy valami történt!

Ésaiás 61-ben olvasunk egy csodálatos próféciaát, ahol Isten azt mondja, a rabságnak vége szakad. Ezt a próféciaát maga Isten Fia olvasta fel, és vonatkoztatta saját magára, mikor a názáreti zsinagógában volt. Ezek az igék tehát Jézus Krisztus küldetését írják le:

Hajnalcsillag

„Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást;” (Ésa 61:1)

Mit látunk itt? Minden ember fogolyként sínylődik egy hatalmas börtönben. Szegény nyomorultaknak össze van törve a szíve, mert születésüktől fogva rabszolgák. Esélyük sincs arra, hogy – fellázadva – elszakadjanak uruktól. Rabszolgaságra vannak ítélve, és meg vannak kötözve egész életükre. De itt jön valaki, aki azt mondja: „Isten fölkent engem az Ő lelkével egy különleges munka elvégzésére: hogy letörjem a láncokat, megnyissam a börtönajtókat, és szabadon engedjem a foglyokat. Jó hírem van: megszabadítalak benneteket ebből a rettenetes fogságból és megkötözöttségéből!” **Krisztus megszabadít természeted megkötözöttségéből**, Sátán ugyanis ezen keresztül kötözött meg téged. Zsidók 2 ezt írja Krisztus küldetéséről:

„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese lett halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának.” (Zsid 2:14-15)

Jézus közülünk valóvá lett. Beleszületett a börtönbe, hogy belülről törje szét a láncokat, nyissa ki az ajtókat, és engedje szabadon az egész emberi nemzetséget. Kolossé 2 megdöbbentő szavakkal szól Jézus győzelméről:

„Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban.” (Kol 2:15)

Jézus Krisztus legyőzte Sátánt, és nyilvánosan megtörte hatalmát. Kinek volt szüksége erre a szabadításra? Nyilván nem Krisztusnak. Az előző fejezet adja meg a választ:

„A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átalvitt az Ő szerelmes Fiának országába;” (Kol 1:13)

Hogyan szabadított meg bennünket Isten a sötétség hatalmából? Az újjászületés tapasztalata által! És hova vitt át bennünket? Krisztus királyságába! Most nincs idő arra, hogy az Isten királyságának tanítását újra kifejtsük, hiszen az elmúlt években sokat tanulmányoztuk ezt a témát. Viszont látjuk azt, hogy Jézus megnyitotta a kapukat, kiszabadított bennünket, és új életet adott nekünk.

De mi a helyzet most? Hogyan tovább? Mit gondoltok, Sátán mit csinál most? Talán ezt mondja: „Na, jól van, vesztettem, sziasztok, megyek haza.” Nem, távolról sem! A háború folytatódik – erről szól a következő tanulmány...

A keresztény fegyverzet (Efézus 6)

13 Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.

14 Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába,

15 És felsarúztván lábaitokat a békesség evangéliomának készségével;

16 Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok;

17 Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, a mely az Isten beszéde:

18 Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és ugyanezen dologban vigyáztván minden állhatatossággal és könyörgéssel minden szentekért.

Sátán háborúja ellenünk

E.G. White

Sátán minden erejét összeszedi, és minden képességét latba veti a küzdelemben. Vajon miért nem ütközik nagyobb ellenállásba? Krisztus katonái miért olyan álmosak és közömbösek? Mert alig van valódi kapcsolatuk Krisztussal: mert nagy híjával vannak Lelkének. Nem vetik meg a bűnt és nem borzadnak vissza tőle úgy, miként Mesterük. Nem állnak ellene oly határozottan és eltökélten, mint Krisztus. Nem látják, hogy milyen mérhetetlen gonosz és veszélyes dolog a bűn; nem látják a sötétség fejedelmének jellemét és hatalmát. Sokan azért nem szegülnek szembe Sátánnal és ténykedésével, mert hatalmát és rosszindulatát, a Krisztus és egyháza elleni mérhetetlen harcát kevésbé ismerik. Tömegek vannak tévedésben. Nem tudják, hogy ellenségük hatalmas hadvezér, aki a gonosz angyalokat irányítja, és jól bevált terv szerint és ügyes hadmozdulatokkal harcol Krisztus ellen, hogy meggátolja a lelkek megmentését. Az állítólagos keresztények, sőt még az evangélium szolgálói is ritkán említik Sátánt; esetleg csak mellékesen a szószéken. Nem vesznek tudomást állandó működéséről és sikereiről. Semmibe veszik azt a sok-sok intést, amelyek ravaszságára hívják fel figyelmüket, mintha még létezéséről sem akarnának tudni.

Míg az emberek mit sem tudnak Sátán stratégiájáról, ez az éber ellenség állandóan a nyomukban van...

...Azok, akik nem állnak eltökélten Krisztus oldalára, Sátánt szolgálják. A meg nem tisztult szív szereti a bűnt; szívesen elköveti és mentegeti. A megújult szív pedig gyűlöli a bűnt, és eltökélten harcol ellene... A bűnnel való barátkozás elkerülhetetlen következménye, hogy a bűn nem tűnik már olyan visszataszítónak. Aki önként társul Sátán szolgálóihoz, csakhamar nem fog félni Sátántól. Ha a kötelesség útján bajba sodródunk, miként Dániel a király udvarában, biztosak lehetünk Isten védelmében; de ha mi tesszük ki magunkat a kísértésnek, előbb vagy utóbb elbukunk. (Részletek *A nagy küzdelem*, „Ellenségességet szerzek” c. fejezetéből)

A hit harca

Vlad Ardeias igehirdetése nyomán – 2. rész

Sátán seregeivel szemben

Hadd tegyek fel rögtön pár kérdést: Tudtok-e akár csak egyetlen ószövetségi esetről is, ahol ördögűzés történt? Én nem tudok ilyet. Tudjátok, mi volt Jézus első csodája, amit egy emberrel tett? Kapernaumban egy ördögöt űzött ki egy emberből! (Megjegyzés: a kánai menyegzőn nem emberrel tett csodát: vizet változtatott borrá.) Tudjátok, mitől voltak a tanítványok olyan euforikus állapotban, amikor visszajöttek első missziós útjukról? Nos, nem arról áradoztak, hogy bénákat vagy leprásokat gyógyítottak meg, vagy hogy halottakat támasztottak fel – pedig ezek mind rendkívüli dolgok! Miért nem ezek miatt ujjongtak leginkább? Azért, mert az emberiség a múltban, az Ószövetség idején már látott ilyen dolgokat: van feljegyzés leprás beteg meggyógyulásáról, élelem megszorodásáról, halottak feltámadásáról, emberek mennybe ragadtatásáról – ezekre már mind volt példa a történelemben! De hogy démonok engedelmessé válnak emberi lényeknek?! Hogy Sátán reszketve meneküljön ember szavára?! Soha!! Miért? Mert Jézus még nem jött el, és egyetlen emberi lény sem nézhet szembe egy démonnal.

Apostolok cselekedetei 19. fejezetében olvasunk egy zsidó főpap, Skéva hét fiáról, akik megpróbálták Jézusra és Pálra hivatkozva kiűzni az ördögöket. Emlékszünk, hogy jártak? Alaposan összeverte őket az ördög. Miért? Mert itt tekintély-kérdésről van szó. Démonokkal, Sátánnal nem lehet játszani. Itt nem pusztán szavakról van szó, hanem a láthatatlan világ hatalmasságairól. Ezek a **bukott angyalok** – akár hisszük, akár nem – ma is **rendkívüli hatalommal és tekintéllyel bírnak** ezen a világon.

Skéva fiai balgatag módon azt gondolták, ez is olyan, mint a varázslás: csak kimondod a megfelelő szavakat és működik. De mit felelt nekik az

Hajnalcsillag

ördög? „Jézust ismerem, Pálról is tudok: Tudom, hogy nekik hatalmuk van felettem. De ti kik vagytok? Hogy merészeltek kihívni engem, parancsolni nekem?!” Ezután rájuk rontott és széttépte őket!! Ezek a démonok rettenetesen gonoszak. Valódi hatalomra, tekintélyre van szükség az ellenük folytatott küzdelemben. Ez egy komoly dolog – a történelem leghosszabb és legirgalmatlanabb háborúja. Ezért életbevágóan fontos, hogy megértsük **szabályait** és **működését**.

Jogviszonyok

Az előző tanulmány végén leszűrtünk néhány következtetést. Ezeket a gondolatokat szeretném most feleleveníteni, megerősítve Jézus szavaival. János 8-ban, egy, a zsidókkal folytatott vitájában Jézus feltárja a dolgok működését:

„Felele nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.” (János 8:34)

Jézus ezzel azt mondja, hogy aki bűnben él, vagy bűnös cselekedetet követ el, az **a bűn rabszolgájává válik**. Pár mondattal később rávilágít e folyamat mechanizmusára is:

„Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni...” (János 8:44a)

Döbbenetes! Vannak, akik egyfajta „középutas” elméletben hisznek, és így gondolkodnak: „Istennek még nem adtam át az életemet, de az ördöghöz sem tartozok! Szabad vagyok! Szabad világban élek, szabadságot hirdetek. Azt teszem, amit akarok!” Tényleg?! Jézus azt mondja, ti a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Miért?

„Az [ördög] emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja.” (János 8:44b)

Ez egy nagyon fontos kijelentés. Jézus felhívja figyelmünket: a bűn Sátánban és általa kezdődött. A világegyetem nem ismerte a bűn fogalmát sem, amíg Sátán létre nem hozta azt. Ezért mondja Jézus, hogy ő kezdettől fogva emberölő volt. Amikor hazugságot szól, akkor a sajátjából – saját erőforrásából – merít. Ez azt jelenti, hogy **a bűn Sátán tulajdona!** Ez egy rendkívül fontos tény. A bűn valakinek a tulajdonát képezi, ugyanúgy, mint ahogy az igazságosság is valakié. Ám Jézus szavai szerint Sátán nemcsak tulajdonosa a bűnnek, hanem atyja is. Vagyis a bűn Sátánból ered. A bűn kívánságai őbenne kezdődtek, ezért ő az atyja ezeknek a kívánságoknak is. Ezért mondja Jézus, hogy a ti atyátok az ördög, a Sátán: amit éreztek, a kívánságok, amik bennetek vannak, valójában nem is a sajátotok. Nem belőletek fakadt kezdetben ez a kívánság, hanem a ti atyátoktól – lelki atyátoktól – örököltétek. Minden egyes ember, aki az első Ádámtól született, el van szakadva Istentől, és ezért lelki természete gonosz. Ezért írja János levelében:

„A ki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.” (1Jn 3:8)

János szerint **mindenki, aki bűnben él, Sátán jogos tulajdonát képezi**, Sátánnak jogai vannak az életében. Ne áltassuk magunkat azzal, hogy Isten tetszése szerint belepiszkálhat egy bűnös ember életébe! Nem így működnek a dolgok. Ebben a háborúban ugyanis szabályok vannak, melyek nemcsak Sátánt kötik, hanem Istent is!

Amikor az ördög megkísértette Jézust, üzletet ajánlott Neki: „Eljöttél ezért a bolygóért? Rendben, kész vagyok átengedni neked... Csakhogy ára van! Mivel ez a bolygó az enyém, *nekem adatott*, annak adom akinek akarom...” Tiltakozott Jézus ezen állítás ellen? Miért nem cáfolta meg ezt a nagyképű kijelentést? Mert ez volt az igazság! Sátán, azáltal, hogy becsapta Ádámot, megszerezte a bolygó feletti uralmat. Ezért olvassuk Jób könyvében, hogy Sátán volt bolygónk képviselője a mennyben, és még maga Isten sem távolíthatta el őt udvarából abban az időben. Miért? Mert e világ fejedelmeként vitathatatlan jogai voltak.

Hajnalcsillag

Ezen a bolygón tehát **minden ember születésétől fogva Sátán jogos prédája**. Ebből az állapotból csak egyetlen kiút létezik: amikor találkozol Jézussal, Ő egy új születést kínál fel neked, ami által egy másik lelki atyát választhatsz. Amint elfogadod ajándékát, megváltozik a lelki természeted, és Sátán elveszti a feletted gyakorolt jogait. Ezáltal némelyek ténylegesen megszabadulnak, mások azonban sajnos még így sem. Amíg valaki nem törődik Istennel, addig a démonok sem foglalkoznak vele különösebben – kivéve, ha valami különösebb előnyt kovácsolhatnak belőle, ha bevonják munkájukba. Tudják ugyanis, hogy aki nem hisz Jézusban, az úgyszólván az ő tulajdonuk.

Sátán soha nem adja fel

Mit gondoltok, kik Sátán legnagyobb ellenségei ezen a bolygón? Fekete öves karatebajnokok, vagy profi terroristák? Nem! **A keresztények Sátán királyságának legfőbb ellenségei**, és éppen ezért ők vannak a legnagyobb veszélyben. Testvérek, ha nem veszünk tudomást ezekről a dolgokról, akkor nagy pórul járunk! Jézus maga beszél erről a veszélyről Máté evangéliumában:

„Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és fölékesítve találja azt. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a gonosz nemzetséggel is.” (Mt 12:43-45)

Félelmetes! Kiről beszél itt Jézus? Egy világi emberről? Döbbenetes, de nem! Vegyük sorra, amit mond: *„Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből...”* Első kérdésem: Miért megy ki a tisztátalan lélek? Már nem tetszik neki a helye? A történetből úgy tűnik, nagyon is szereti azt a helyet. Vagy talán arról van szó, hogy ez az ember valahogy nagyon erős lett hirtelen, jól odavágott annak a démonnak, és kutasztotta? Nyilván ez nem

lehetséges, emlékezzünk csak Skéva fiaira! Az egyetlen ésszerű magyarázat tehát, hogy ez az ember találkozott Krisztussal, hiszen Ő az egyetlen személy, akinek hatalma van a démonok felett. Ráadásul ez az ember úgy találkozott Jézussal, hogy hitt is Benne, hit nélkül ugyanis Isten nem tud cselekedni az életünkben.

Jézus tehát megszabadítja ezt a foglyot, és a démonnak mennie kell. Vajon ez az ember tudatában van annak, amit átélt? Hát persze! Ez egy hatalmas, csodálatos megtapasztalás: megszabadulni a régi atyám kívánságaitól!

De sajnos itt nem ér véget a történet. Jézus szerint a démon ezután „*víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, de nem talál*”. Nem tudom, ez pontosan mit jelent, de a démon saját szavaiból – „*visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem*” – azt érthetjük meg, hogy ő visszavágyik erre a régi lakcímre. Az ott eltöltött idő alatt valahogy összeforrt azzal az emberrel. Jól ismeri azt a házat. Ő csinálta, ő festette, ő rendezte be a bútorokat, ő ültette a kertet. Fejből ismeri életének minden egyes részletét, az erősségeket, a gyengéket. Végül is ez az ő otthona, és szeret ott lakni!

Ezt az embert tehát maga Jézus szabadította meg, Ő törte meg megkötöttségének láncait – de ne feledjük, Testvérek: **Sátán soha nem adja fel!** Látjuk ezt? Ezt mondja: „Hadd térjek vissza! Hadd próbáljam meg még egyszer.” És újra megpróbálja, és újra és újra és újra!!! Ez az ő szakmája, ezt csinálja évezredek óta, mestere ennek az iparágak. Akár egy elveszített várost is képes visszahódítani.

Visszatér tehát régebbi házához, és azt egy bizonyos állapotban találja. Hadd tegyek fel egy kérdést: Milyen volt ennek az otthonnak az állapota, amikor a démon elment? Miért nevezi Jézus *tisztátalan léleknek* ezt a démont? Ez az otthon egy nagy szennytenger volt – lelki értelemben, természetesen. Ennek az embernek az életében a démon kívánságai voltak az első helyen: talán kapzsiság, vagy paráznaság, különböző szenvedélyek... Élete arról szólt, hogy ezeket a kívánságokat táplálja és töltse be. Ezért nevezi a Biblia ezeket az embereket rabszolgának.

Hajnalcsillag

De most, amikor visszajön a démon, milyen állapotban találja a házat? Teljesen helyre van állítva! Ki végezte ezt a helyreállítást? Nyilván Krisztus! Egyedül Ő ért a lelkek gyógyításához. Az Ige szerint a ház ki van söpörve és fel van ékesítve, rendbe van rakva. *Kisöpörve*: azt jelenti, hogy a régmúlt szennye mind el lett távolítva onnan. *Felékesítve, rendbe rakva*: ez pedig azt jelenti, hogy mindazok a dolgok, amik eddig nem azon a helyen voltak, ahová Isten rendelte őket, most helyükre lettek rakva. Rendbe tett, szép, csillogó, tiszta, csodálatos otthon! Csakhogy van egy problémája! Üres!! Mit jelent ez? A démon visszatér, de ebben a kitakarított házban nincs olyan tekintély, ami ellenállna neki.

Mit gondoltok, amikor elindul ez az ördög, hogy visszatérjen házába, teljes bátorsággal megy? Nem gondolom. Emlékeiben még élénken él, legutóbb hogy elbántak ott vele. Képzeljük magunkat a helyébe: „Bekopogok az ajtón – ha Krisztus nyit ajtót, már készülhetek is a következő vereségre...” Még nem tudja, mire számíthat. Megkönyékezi a házat, és üresnek találja. Krisztus nyilvánvalóan nincs ott! De ne feledjük, Testvérek, itt egy megszabadult emberről van szó! Olyasvalakiről, aki ténylegesen találkozott Krisztussal, valóságos tapasztalata volt Vele, nem amolyan hamisítvány! Olyan emberről van itt szó, aki legalább egy ideig Krisztussal járt, hiszen volt ideje helyreállítani az életét.

Az ördög tehát üresen találja az otthonát, és azt mondja: „Na, ez egy jó hely, ahol el lehet lakni!” De még ezzel sem ér véget a történet. Tudjuk, hogy a démonoknak – ugyanúgy, mint minden értelmes teremtménynek – vannak érzéseik. És egy ilyen megalázó vereség után bosszúszomjas lesz. Ezért – visszatérve – másik hét haverját is magával viszi, akik – Jézus szavai szerint – nála is gonoszabbak. Valójában ez **a démon erősítést visz magával**, hogy bebiztosítsa magát, és ez az ember soha többé ne menekülhessen meg. Így ennek az embernek az utóbbi állapota gonoszabb lesz az előzőnél.

Korábban is mindig ezt mondtam, Testvérek: ha egyszer találkozol Krisztussal, soha többé nem lehetsz már az, ami azelőtt voltál. A Krisztussal való találkozás tapasztalata mély változást munkál az életedben. Innen aztán vagy egyenesen a mennybe mész, vagy egyenesen a

pokolba. Nincs köztes út, mert háborúban vagyunk – minden nap, minden percben, szünet nélkül!

Vigyázás

Ez tehát az első eset. De vizsgáljuk meg, mit tehetünk, hogy ne ez a szomorú tapasztalat legyen az osztályrészünk:

„Józanok legyetek, vigyázzatok!” (1Pt 5:8a)

Ez a felszólítás félreérthetlenné teszi, hogy rajtunk áll, **a mi döntésünkön múlik, hogy józanok, vigyázók vagyunk-e**, vagy sem. Az apostol szívünkre beszél. Miért is kell vigyáznunk?

„Mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen.” (1Pt 5:8b)

Azt gondoljátok, hogy itt a világi emberekről beszél? Egyáltalán nem! Keresztényekről beszél, mert ők Sátán királyságának legádázabb ellenségei. És ő jól tudja, hogy időt veszít, ha nem tudja nyakon csípni a keresztényeket. Péter így folytatja:

„A kinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be.” (1Pt 5:9)

Testvérek, ez a hit nemes harca! Az apostol felszólít: *álljunk ellen az ördögnek hitben!* Testi szemünkkel ugyanis nem látjuk ezt a harcot. Sátán sokszor láthatatlan csapdákat állít az életünkben, amikbe könnyedén belesétálunk, és félvállról vesszük, hogy megtörtént. Meg sem gondoljuk, mi történik a háttérben!

„Engedelmeskedjete azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.” (Jak 4:7)

Látjuk itt, milyen harcra hív minket az Isten? *Álljatok ellene az ördögnek!* Ezt neked kell megtenned, de ígéreted van rá, hogy az ellenség elfut tőled!

Hajnalcsillag

Mennyi időre? Nyilván a következő alkalomig! Jézust is megkísértette a pusztában, aztán egy időre elhagyta Őt. Meddig? A következő alkalomig, amikor megint megkörnyékezte. Meg kell értenünk, Testvérek: **Sátán soha nem adja fel, amíg csak él!** Amikor Jézus visszatér a szentekkel a mennyből, és ott lesznek mind együtt az Új Jeruzsálemben, Sátán gondolkodása még mindig arra van eltökélve, hogy elpusztítsa azt a várost. Örültség!! Hogy lehet Istennel szemben harcolni?! De ilyen Sátán gondolkodása: örültség! Konokul eltökélte, hogy elpusztítja Jézust. Ezt nyilván nem tudja megtenni, ezért igyekszik legalább a gyermekeit, testvéreit elpusztítani! Ezért buzdít minket levelében János apostol:

„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.” (1Jn 4:1)

A Biblia itt is vigyázásra hív minket, mert vannak megtévesztő lelkek. Sátán nem úgy jön az emberhez, hogy: „Szia! Én vagyok Sátán. Akarsz engem követni?” Nem, ezek megtévesztő lelkek: amióta csak elbuktak, a megtévesztés művészetét tanulmányozzák, és a csalás mestereivé váltak.

Gonosz lelkek tanításai

Sátánnak van néhány **bejáratott módszere a keresztények megkörnyékezésére** – ezek közül szeretnék most néhányat kiemelni. Van egy módszer, amit a démonok nagy sikerrel alkalmaznak az ember bukásától fogva. Miközben elolvassuk ezeket a jól ismert igeverseket, figyeljük meg, Sátán milyen módszerrel tudta félrevezetni Évát!

*„A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: **Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? ... És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.**” (1Móz 3:1,4,5)*

Gondolkodjunk el Sátán szavain! Hogyan környékezte meg Évát? Testi kívánságokat használt? Mivel kezdte beszédét? **Isten szavát, az igazságot kérdőjelezte meg**, ezzel kapcsolatban ébresztett kételyt. Odajött, és ezt kérdezte: „Mit mondott Isten?” Megnyitotta a „Bibliát”, és ezt mondta: „Na, olvassuk együtt. Isten ezt mondta... Jó-jó, de hogyan érted ezt?” Más szóval: Sátán tantételeket alkalmazott, csakhogy elferdítette az igazságot. És mi lett az eredmény? Az egész emberi nemzetség elbukott az igazság elferdítése által. Az ember, azáltal, hogy hamis tantételeket, elképzeléseket fogadott el Istenről és az ő jelleméről, elbukott. Sátán rászedte, és az ember így mindent elveszített. Vajon Ádám és Éva a Sátánnal való beszélgetés után ateistává vált? Ezután már nem hittek Isten létezésében? Szó sincs róla! Csak egy aprócska különbség volt a részletekben – aminek aztán nagyon messzeható következményei voltak!

Nézzünk meg egy másik példát, Jób könyvében! Jób egyik barátja, a témáni Elifáz egy személyes tapasztalatot mond el. Ez egy hosszabb szakasz, de próbáljuk meg követni annak a léleknek a gondolatmenetét, ami Elifázzal beszélt:

„Szó lopódzék hozzám, s valami nesz üté meg abból fülemet. Éjjeli látásokon való töprengések között, mikor mély álom fogja el az embereket. Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszketteté minden csontomat. Valami szellem suhant el előttem, s testemnek szőre felborzolódék. Megállta, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély csend, és ilyen szót hallék: Vajjon a halandó igaz-é Istennél: az ő teremője előtt tiszta-é az ember? Ímé az ő szolgálóiban sem bízhatik és az ő angyalaiban is talál hibát: Mennyivel inkább a sárházak lakosaiban, a kiknek fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molynál?! Reggeltől estig gyötrődnek, s a nélkül, hogy észrevennék, elvesznek örökre. Ha kiszakítatik belőlök sátoruk kötele, nem halnak-é meg, és pedig bölcsesség nélkül?” (Jób 4:12-21)

Egy lélek jelent meg Elifáznak, és elkezdett beszélni hozzá. Nagyon érdekes, milyen érzések lettek úrrá rajta, amikor ez a lélek közelített hozzá:

Hajnalcsillag

hidegség, félelem, rettegés... Miféle lélek az, ami ilyen érzéseket kelt az emberben? Isten Lelke? Nem, ez egy gonosz lélek. De lássuk csak, mit mond!

Ez is kérdéssel kezd – ugyanúgy, mint a kertben! Mi az első kérdése? *Vajon a halandó igaz lehet-e Istennél?* Más szóval: „Az emberek mindig bűnösnek fognak találtatni Isten színe előtt! Isten előtt soha, senki nem igazulhat meg, esély sincs rá!” És mit mond utána? „Isten nem bízhat a szolgálóiban sem, senkiben! Isten senkiben nem bíz, még az angyalaiban sem!” Miféle személy ez az Isten? Milyen az az ember, aki senkiben nem bíz? Gyanakvó, nemde? Mindig csak les, figyel téged... Te tudsz bízni az ilyen emberben? Persze, hogy nem! A bizalom szül bizalmat, ugyanúgy, ahogy a szeretet szül szeretetet. Valójában Isten hatalmas bizalmi tőkét fektetett ebbe a bolygóba, ez a lélek mégis egészen másnak mutatja be Őt.

De még nincs vége a rágalmaknak. A gonosz lélek ezután az ember értékéről kezd beszélni: „Isten számára az ember értéke annyi, mint egy moly. Isten előtt értéktelen egy emberi lény halála. Te Isten szíve számára csak egy porszem vagy, egy semmiség. Csak egy féreg! Ő nem törődik veled, nem bíz benned!” Majd így folytatja: „Reggeltől estig meghalnak az emberek, gyötrődnek, és aztán végleg elvesznek. Semmi remény nincs!!! És még így sem jutnak el a bölcsességre!” Milyen bölcsességre? A jó és gonosz tudására: arra az ismeretre, hogy Isten előtt nem lehet igazzá válni. „Egy vesztés háborút folytatnak, és még azt sem fogják fel, hogy ha feladnák, legalább ezt a rövid, nyomorúságos életet kiélvezhetnék! Nem értik az igazságot!” – ezt mondja ez a lélek.

Sőt, a következő fejezetben még rátesz egy lapáttal: „*Kiáltás csak! Van-é, a ki felelne néked? A szentek közül melyikhez fordulsz?*” (Jób 5:1) „Semmi remény! Jób, minek élsz te igaz életet? Az élet örömeit ki se élvezted, most pedig csak por vagy, és elpusztulsz, mint egy féreg! Hiába kiáltasz, mert nincs senki, aki meghallgatna!” Ha ilyennek látod Istent, kudarcra vagy ítélve. Esélyed sincs arra, hogy bízzál Istenben, ha viszont nem bízol Istenben, elvesztél.

Olvassuk el, mit mond a Biblia a végidőre nézve. Pál leírja, mi történik az

utolsó időkben – márpedig mi ebben az időben élünk.

„A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira figyelmeztvén.” (1Tim 4:1)

Pál itt igazi keresztényekről beszél. Mi által hiteti el őket Sátán? Gonosz lelkek, démonok tanításait fogadják el, azokra hallgatnak. **Hamis elméleteket fogadnak el Isten személyével és jellemével kapcsolatban:**

„Valának pedig hamis próféták is a nép között, a miképen ti köztetek is lesznek hamis tanítók, a kik veszedelmes eretnokségeket fognak becsempészni, és az Urat, a ki megváltotta őket, megtagadván, önmagokra hirtelen való veszedelmet hoznak.” (2Pt 2:1)

Szomorú, de nagyon sok keresztény így esik áldozatul a démoni hitetésnek. Ugyanakkor vannak más módszerek is. Efézus 6-ban, ahol a hit harcáról olvasunk, ezt írja Pál:

„Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.” (Ef 6:11)

Az **ördögnek ravaszságai** vannak ellenünk. A Biblia azonban azt mondja, hogy a keresztényeknek nem kell tudatlannak lenniük az ellenség terveivel kapcsolatban. Ha mégis tudatlanok maradunk, akkor bizonyosan utolér bennünket a veszedelem.

A bűn-fal

Ésaiás 59-ben van egy jól ismert igeszakasz:

„Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle, hogy meg nem hallgathatna; hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti elöttetek, hogy meg nem hallgatott.” (Ésa 59:1-2)

Hajnalcsillag

Ez jelképes beszéd. A próféta itt egy olyan falról beszél, ami Isten és a hozzá kiáltó gyermekei között áll. Ezek a hívők úgy érzik, megrekedtek tapasztalatukban. Szeretnének mélyebb közösségre jutni Istennel, de valami akadályozza őket. Csodálkoznak, és felteszik a kérdést: „Miért? Istennek nincsen hatalma, hogy megsegítsen? Imádkozunk, könyörgünk, és Ő nem hallgat meg minket?” A Biblia szerint nem ez a probléma. Valami akadályozza Istent. Útban áll egy „bűn-fal”. No de hogyan működik ez tulajdonképpen? Mi módon választanak el a bűnök Istentől?

Az imént láttuk, hogy Isten királysága és Sátán királysága között nincsen köztes terület. Vagy a bal oldalon állsz, vagy a jobb oldalon. Azt is megállapítottuk, hogy a bűn Sátán tulajdonát képezi, és Jézus ezt tiszteletben tartja. Jézus kijelenti, hogy Neki semmi köze a bűnhöz, és hogy Sátán a bűn atyja. Nos – mindezek fényében – mit gondoltok, mi történik egy keresztény emberrel, ha akár csak egyetlen bűnt is dédelget életében? Képzeljük el a házába visszatérő démon gondolkodását: „Lehet, hogy Jézus ott van, de nini, van itt egy sötét sarok, ami nem Jézus tulajdona, hanem az enyém!”

Román nyelvben van egy mondás, ami kb. ezt jelenti: amikor Sátán elmegy a házából, csak egy szöveget hagy ott a falban, hogy amikor visszatér, felakaszthassa rá a kalapját. Értjük, ugye? Minden egyes bűn, ami még ott van az életedben, jogalapot ad Sátánnak. Mit gondoltok, mi történik, amikor eljön a Sátán, igényt formál rád, de Jézus is ott van még? Harc kezdődik! Sátán elkezd érvelni! És ha valóban jogosultnak bizonyul abban, amit mond, mit gondoltok, Jézus ellenállhat neki? Nem! Ha Sátánnak igaza van abban, amit mond, Jézus nem csorbíthatja meg jogait.

Még ma rendezd el!

Egy igeverset olvassunk el Efézus 4-ből:

„Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon; se pedig az ördögnek ne adjatok helyet.” (Ef 4:26-27)

Érdekes kép! Gondoltál már ezen? Úgy tűnik, itt valami olyan ügyről van szó, amibe némely keresztények belekeveredtek. Pál azt mondja: „Lehet, hogy megharagszol, de vigyázz! Ne vétkezzél!” Mit jelent ez? Valami érdekeset mond a naplementéről... Azt mondja: „A nap le ne menjen ezen az ügyön. Mert ha így teszel, valaki ezt ki fogja használni!” Ki ez a valaki? Az ördög! Azt mondja, ezzel helyet adsz az ördögnek. Nagyon érdekes a megfogalmazás is: helyet adni az ördögnek... Ház, sarok, négyzetméterek? Hmmm...

Ne feledjük ezt az igeszakaszt, miközben elolvassuk Jézus következő szavait:

„Azért, ha a te ajándékodat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékodat, és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékodat. Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, a míg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöczbe ne vessen téged.” (Mt 5:23-25)

Különös jelenet ez, több szereplővel. Nem tudjuk most minden részletét kielemezni, csak felteszek néhány kérdést, ami segít az értelmezésben: Ki a te ellenséged? Ki a vádolód? Ki a bíró, aki mindig igazságosan ítél? Ki az a poroszló, aki börtönbe visz téged? Mi az a tömlőc, ahova vetnek? Pont erről tanulmányoztunk az imént – erről a börtönről, és arról, aki kiszabadít minket onnan – így már könnyen megértjük ezt a képet! De látjuk, mindez honnan indul el? Egy kis nézeteltérés két testvér között, harag, irigység a szívben... Az igaz Bíró elé járulsz, hogy Őt imádd; istentiszteletre igyekszel, és közben ilyen indulatokat táplálsz a szívedben?! Mi fog történni? Az ellenséged is ott lesz, és vádolni fog téged: „Ez a Te gyermeked?! Motozd csak meg, világítsd csak át a szívet, hogy meglásd, milyen indulatok vannak benne?!” Mit felelhet erre Isten?

„Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolgál, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél

Hajnalcsillag

nékem: Nem kellett volna-é néked is könyörölnöd a te szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, míg nem megfizeti mind, a mivel tartozik. Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szivetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket. ” (Mt 18:32-35)

Márk 11-ben Jézus egy nagyon félelmetes képet tár elénk, de ez a valóság:

„És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket. Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket. ” (Mk 11:25-26)

Mit jelent olyan állapotban lenni, hogy nem vagy Isten bocsánatában? Azt jelenti, hogy el vagy Tőle választva, mint ahogy Ésaías 59-ben is olvastuk. Most már értjük, hogyan működik ez a fal. A démonok közéd és Isten közé állnak, átveszik az irányítást, és még súlyosabb önbecsapásba ringatnak. Olvassunk el még egy utolsó igeverset:

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. ” (1Jn 1:9)

Talán néha feltesszük magunknak a kérdést, miért van gyötretetés az életünkben? Miért nincs nyugodalmunk, békességünk? Miért van az, hogy néha nem kapunk választ imáinkra? Miért nem haladunk előre keresztény életünkben, miért vagyunk megrekedve? Mi az oka ezeknek a dolgoknak? Remélem, most kaptunk egy lehetséges választ. Remélem, mindnyájan megértettük, hogy egy háború kellős közepén vagyunk, valós ellenséggel, akinek egy talpalatnyi helyet sem adhatunk, mert bizonyosan ki fogja használni.

Hiszem, hogy Isten mindnyájunkat egyen-egyenként nagyon komoly reformációra hív, és tovább akar minket vezetni – egy Önmagával való

mélyebb tapasztalatra. Csakhogy, Testvérek, ehhez helyet kell készítenünk Számára. Mindent át kell adnunk Neki, alá kell rendelnünk Neki, amit csak megmutat nekünk. Ez egy területért vívott harc. Emlékezzünk Jézus szavaira: „Elmegyek, hogy házakat készítek nektek.” Ő csak akkor jön el, hogy hazavigyen bennünket, ha ezek a házak már készen vannak. Rajtunk múlik, segítjük-e, vagy akadályozzuk-e Őt ebben az előkészítési munkában. Bízom benne, hogy tovább kutatjátok ezt a témát, és ennek áldásai közelebb visznek mindnyájunkat az Úrhoz!

„Sátánnak és seregének a hatalma és rosszakarata jogos félelemre adhatna okot, ha nem találnánk védelmet és szabadulást Megváltónknál, aki hatalmasabb náluk. Házunkat reteszekkel és zárossal gondosan bebiztosítjuk, hogy a gonosz emberektől megvédjük javainkat és életünket. De ritkán gondolunk a gonosz angyalokra, akik folyvást igyekeznek közelünkbe férkőzni, és akiknek a támadása ellen saját védelmi eszközeinkre nem építhetünk. Ha engedélyt kapnak rá, megzavarhatják gondolkozásunkat, tönkretesznek és meggyötörhetnek testünket, elpusztíthatják javainkat és életünket. Egyedüli örömüket a szenvedésben és pusztításban találják. Félelmes helyzetben vannak azok, akik nem Isten kívánalmait követik, hanem Sátán kísértéseinek engednek, mígnem Isten átengedi őket a gonosz lelkek irányításának. De akik Krisztust követik, az ő oltalma alatt biztonságban vannak. Isten a mennyből nagy erejű angyalokat küld védelmükre. A gonosz nem törheti át azt az őrséget, amelyet Isten állít népe köré.”
(Részlet Ellen G. White: *A nagy küzdelem*,
„A gonosz lelkek munkája” c. fejezetből)

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>